

HAVRANÍ KRUHY

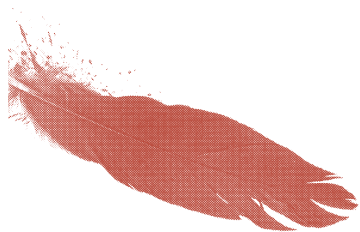
SIRI PETTERSENOVÁ

ŠÍLA

NEJLEPŠÍ
NORSKÁ FANTASY
ROKU 2015

HOST

ŚÍLA

HAVRANÍ KRUHY

SIRI PETTERSENOVÁ

ŠÍLA

Brno 2017

Evna © Siri Pettersen 2015 by
Agreement with Grand Agency
Cover and maps © Siri Pettersen
Translation © Jitka Jindřišková, 2017
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

This translation has been published with
the financial support of *NORLA*.
Překlad této knihy vychází s laskavou
finanční podporou nadace *NORLA*.

ISBN 978-80-7577-326-5 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-327-2 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-328-9 (Formát MobiPocket)

Všem, kteří píšou svou první knihu.

*A tobě. Tobě, co jsi utrpěl ztrátu. Tobě, co jsi natolik posetý jizvami,
až se ti žaludek obrací naruby, když ti ostatní říkají, jaké máš štěstí.
Tobě, co pochybujes, že se někdy dáš do kupy, protože jsi roztráštěný na
příliš mnoho kousků. Tobě, co nevěříš, že se ještě někdy postavíš na nohy.
Toble je tvoje kniha.*

NÁVRAT ZE SLOKNY

Rime běžel do svahu a věděl, že ve tmě ho nikdo nevidí. Když dosáhl vrcholku horského hřebene, přitiskl se ke skále a rozhlédl se po krajině. Tam, kde se měla rozkládat holá pláň, se do dálky táhl stanový tábor. Stany stály v úhledných řadách. Takovou pravidelnost mohla vytvořit jen síla, kterou poháněl řád. Která měla velitele.

Armáda.

Byla příliš velká tma na to, aby mohl odhadnout její velikost. Soudě podle počtu pochodní, čítala snad několik tisíc mužů. Ve sněhu zahlédl stopy. Sít černých žilek mezi stany. Přímo pod ním se u ohniště shromažďovali muži. Svižně si vykračovali a hlasitě se smáli. Rime tu náladu znal. Předpokládal, že jsou tu první nebo druhý večer. Brzy budou sedět mlčky a s ohnutými zády. Ti, kteří neumrznou nebo neonemocní.

Praporce visely zplihle, ale věděl, že nesou znamení Vidoucího. Mannfalská armáda táboří mimo město. Proč? Na co čeká? Jaký rozkaz vojáci dostali a od koho?

Měla pravdu.

Damayanti mu řekla, že tady najde armádu. Taky mu prozradila, že se tu jedná o něj. A o Ravnhov. Její úzké styky s Radou ovšem ukončila Urdova smrt. Dohady tanečnice nebyly o nic pravděpodobnější než Rimeho domněnky.

Samozřejmě se může jednat o pouhé cvičení. Přesun. Nebo reakci na nepokoje vyvolané válkou...

Ta vysvětlení mu však připadala chabá. Jeho tělem zmítal neklid. Rozléval se v něm mrazivý pocit, že nic není tak, jak by mělo být.

Můžou za to havraní kruhy? Lze se vůbec pohybovat mezi světy, aniž se dostaví pocit ztráty pevné půdy pod nohama? Neměl tu nejistotu očekávat?

Ne. Tady se nejednalo jen o pocit. Byl si nebezpečí vědom natolik, že mu to zabránilo vydat se rovnou domů. Byl pryč sotva dvacet dní a během té doby někdo opět vytáhl vojáky z postele. Posílili stráž u městských hradeb a několik strážných nahradili muži, které nikdy neviděl.

Něco je špatně.

Musí mluvit s Jarladinem.

Vydal se zpátky k městu. Pod nohama mu čvachtal vlhký sníh. Když se přiblížil k hradbám, pokračoval opatrněji a krčil se za jalovcovým houštím. U brány přecházeli čtyři strážní. Jinak se hradby táhly do dálky holé a opuštěné a ve tmě připomínaly hada s šedými skvrnami. Vyhledal místo, kudy se dostal ven z města. Výklenek v hradbách, kam od brány nebylo vidět.

Stáhl si rukavice. Oklepal z nich sníh a strčil je do kapsičky v tlumoku. Pak přimkl a začal šplhat. Nerovnosti ve zdi sotva stačily pro úchop. Přesto se dostal nahoru, vytáhl se k okraji Zdi, přehoupl se přes ni a spustil se na střechu domu na druhé straně. Jedna střešní taška se uvolnila a se skřípěním sjížděla dolů. Vrhł se za ní. Zachytil ji chvíli před tím, než se přes okap zřítila do ulice.

Seděl tam s taškou v ruce a naslouchal. O kus dál se zabouchly dveře. V uličce pod ním něco šramotilo. Krysa. Zahryzla se do zdechliny holuba a snažila se ji po zmrzlém listí odtáhnout pryč.

Vrátil krytinu na místo a rozběhl se po střechách směrem k Eisvaldru. Celou cestu stály domy těsně vedle sebe. Slézt do ulic musel, až když byl téměř u Zdi.

Zed' sama o sobě žádnou překážku nepředstavovala. Průchod mezi Mannfallou a Eisvaldrem byl volný. I tady však posílili stráže, které nyní hlídaly všechny klenuté chodby. Byla to výmluvnější známka strachu než ukazatel cesty.

Rime se stáhl do uličky za jedním hostincem. Z pootevřeného okna se linul zpěv. Nebylo to nic víc než přiopilé veršičky, ale na téhle straně města zněly i tóny čistěji. Sundal si ze zad tlumok a přemístil meče do prostředních úchyťů, aby je skryl podél zad a netrčely mu nad rameny vzhůru, jako by ostatní vyzýval k boji. Stáhl si kápi hluboko do čela a přešel náměstí. Strážní mu věnovali unavený pohled, ale ve vstupu do Eisvaldru mu nebránili.

Domov. Město Rady. Město Vidoucího.

Vidoucího, kterého zabil.

Ta myšlenka vyvolala vzpomínku. Naiell prskající jako kočka zahnaná do kouta. Tělo, do něhož se vnořil meč. Krev na Hirčiných holých nohou. Její oči plné smutku a zklamání.

Jsem, čím jsem.

Vrhl pohled na kamenný kruh nahoře. Vypínal se tam zdánlivě nevinně, jako špička ledovce. Kameny sahaly tak hluboko, že čnely ze stropu jeskyně pod Mannfallou. Tamtudy se před chvílí vrátil do Ymslandy, skrytý před zraky ostatních.

Tady na povrchu to byly jen pamětní kameny, bledě čnějící oproti temnému nebi. Tyčily se na vršku schodiště, kde stával Rytířský sál. Kde tehdy stál on sám. Uprostřed kruhu, obklopený každíčkou duší ve městě. Zatímco Svarteld vykrvácel na zemi před ním. Kvůli čemu?

Rime se přikrčil a pokračoval v chůzi. Stesk a zlost už ho stály dost času. Víc, než si chtěl připustit. Teď musí zjistit, co se stalo během té doby, kdy byl pryč.

Jarladinův dům ležel vysoko ve svahu. Bylo to jedno z mnoha dobře udržovaných stavení náležejících rodům v Radě. Rime se kradl nahoru mezi zimně holými ovocnými stromy. Držel se pěšiny,

aby ve sněhu nezanechal stopy. Nechtěl, aby ho někdo zahlédl, alespoň než zjistí, co se děje. Přešel kamennou zídku za domem. Bylo pozdě, ale v okně v druhém patře zpozoroval mihotavé světlo.

Jarladin bydlel v honosném sídle andrakarského stylu se sloupovým a řezbami v tmavém dřevě. Pro šplhání jak dělané.

Rime se vytáhl na šikmou střechu a plížil se po římse k oknu. Položil ruku na sklo. Vrstva ledu pod jeho dotekem rozmrzla a on se mohl podívat dovnitř.

Jarladin byl v místnosti sám. Seděl na polstrované stoličce a upíral zrak do krbu, jako by čekal, až dnes večer uhasnou plameny. V ruce točil prázdnou sklenkou. Hrbil svá široká záda. Rimeho zabolelo, když si uvědomil, že příčinou trápení člena Rady je částečně on sám. Zničehonic zmizel. Bez varování nebo vysvětlení.

Musel potlačit nutkání slézt. Znovu se vytratit. Stát se černým stínem v zimní noci. Kdy naposledy měl své místo někde v teple?

Učín, co je nezbytné.

Ohlédl se, aby se ujistil, že je sám. Potom třikrát zatukal na sklo. Jarladin leknutím nadskočil. Upustil skleničku na podlahu, ale ta se nerozbila. Člen Rady zíral do okna. Popošel blíž. Mžoural, s hlavou schoulenou mezi rameny. Pak ho poznal. Oči se mu rozšířily úžasem. Tápal po háčcích.

Rime uhnul, aby se dostal na správnou stranu okna. Jarladin pootevřel a popadl Rimeho, jako by snad hrozilo, že spadne. Pomohl mu dovnitř a přitiskl ho k sobě. Rime se ocitl v medvědí sevření. Topil se ve vřelosti.

Pak ho člen Rady od sebe odstrčil. Držel ho na délku paže a přitom mu pohledem přejížděl po těle. Přitiskl dlaň k Rimeho hlavě. Uchopil ho za vlasy, jako by ho za ně chtěl zatahat, ale neudělal to. Oči se mu leskly. Rime si dodával odvahy, dobře věděl, že vřelost rychle pomine. Jarladinův obličej se proměňoval. Trpkou radost vystřídal zmatek.

„Kdes byl?“ zamumlal Jarladin.

Rime couvl a mlčky zavřel okno.

„Kdes byl?“ Hlas se mu zlomil v předtuše bolesti.

Rime pohlédl na křeslo u krbu. Přál si zanořit se do něj. Odpočínout si. Spát. Spánkem beze snů. Místo toho se musí zodpovídat. Pokusit se vysvětlit nevysvětlitelné.

„Kdybys ti to řekl, nevěřil bys mi,“ podotkl.

„Kdes byl, Rime An-Elderine?“ Doutnající zloba. Mezi muži se vznášelo tiché napětí. Musí Jarladinovi vše vysvětlit a vysvětlení musí znít věrohodně. Člen Rady se možná domníval, že Rime je mrtvý, jeho reakce ale prozrazovala hlubší obavy.

Rime se přiměl k otázce. „Co se stalo?“

„Co se stalo?“ Jarladin ta slova zopakoval, jako by obsahovala všechnu hloupost světa. „Ty se ptáš, co se stalo?! Zabil jsi vlastního mistra v souboji a pak jsi zmizel! To se stalo! Byla tam celá Mannfalla, ale od té doby tě nikdo neviděl. Myslel jsem si, že spíš ve Slokně, Rime! Že se Darkdaggarovi přece jen podařilo tě zavraždit. Myslel jsem...“

Rime uhnul pohledem. Nedokázal se Jarladinovi podívat do očí. Moc si však nepomohl, protože člen Rady na něj hleděl i z portrétu na zdi. On a zbytek rodiny, všichni ve zlatých rámech. Ať se Rime otočil kamkoli, někdo z nich ho sledoval. Byl chladný cizinec ve vyhráté místnosti. V místnosti, která připomínala Ravnhov, s kamenným krbem a trámy u stropu. Bylo to tu útulné, ale ne pro něj.

„A ostatní? Co si mysleli oni?“

Jarladin rozpráhl ruce. „Co bys tak řekl? Počet teorií se vyrovnal jejich šílenému obsahu. Zabila tě Kolkagga, aby pomstila Svartelda, Ravnhov tě upálil zaživa, utopil ses v Oře, nebo ještě lépe: o život tě připravila sama Rada. V hostincích se z toho stal trhák, jako bychom už tak neměli potíží dost! Po Rimem An-Elderinovi se slehla zem poté, co absolvoval souboj a obvinil člena Rady z pokusu o vraždu. Tvá nepřítomnost nám přinesla zkázu, co sis asi tak myslel? Byl jsi přece Nosič havrana!“

Z tácu na stole si vzal novou sklenici. Naklonil k ní láhev, ale ta byla prázdná. Nevytekla ani kapka. Klouby na prstech kolem hrdla láhve mu zbělely.

„Psi se do sebe pustili. Jeden rod pochopitelně podezřívá druhý. Na povrch vyplula stará bezpráví. A teď se uzavírají spojenectví. Kupují žoldáci. Rody si budují vlastní jednotky. Všichni se domnívají, že tak činí v tajnosti, ale každý hlupák vidí, že peníze z Mannfally tečou do jednotlivých říší. Celý svět ví, že se Rada rozpadá. Brzy se říše obrátí proti sobě. To se stalo, chlapče! Díky za optání!“

Rime dosedl na stoličku. Přejel si rukou přes obličej.

Tak proto válečníci čekají před městskými branami. Jsou na cestě do jiné říše. Jako dar. Utvrzení spojenectví. Záruka loajality...

Špatné znamení, ale nic, co by se nedalo napravit. Ještě je tu naděje. V Radě jsou pořád volné stolce. Urdův. Darkdaggarův. Použije je, aby situaci uklidnil.

„Vznesl někdo nárok na Darkdaggarův stolec?“

Jarladin se přidušeně zasmál. Pravda se mu ve tváři zračila jako jizva.

Rime vstal. Pod kůží se mu šířil chlad. „Pořád ho má?“

Otázka zůstala viset ve vzduchu bez odpovědi. Rime zvýšil hlas. „Pokusil se mě zavraždit, a přesto stále drží stolec?“

„Nebyls tu!“ vyprskl Jarladin. „Nebyls tu, abys vykonal rozsudek. Darkdaggar tvrdil, že jednal z nutnosti. Vypověděl, žeš bez pozvání vpadl do domu jeho rodu a žeš mu vyhrožoval. Neměl co ztratit, Rime. Vůbec nic. A tak použil všechny trumfy. Obvinil Ravnhov. Tam jsi přece během toho pokusu o vraždu pobýval. A Rada mu uvěřila. Tvářili se, že mu věří. Protože mu chtěli věřit! Protože ho potřebují. A protože ty jsi pro ně chodící katastrofa od chvíle, co ses stal Nosičem havrana. Většina z těch, co zasedají kolem stolu Rady, by tě vlastnoručně sprovodila ze světa, kdyby měla šanci

na úspěch, takže ano, Darkdaggar pořád sedí na stolci. Kdybys nechal toho najatého vraha žít, měli bychom aspoň svědka, když už nic jiného.“

Rime se opřel o zeď a zavřel oči. Chladně se zasmál. „Mluvíš jako ona. Žij a nechej žít, hm? Opravdu si myslíš, že by ho Darkdaggar nechal svědčit? Ten muž se odsoudil k smrti ve chvíli, kdy tu práci vzal.“

Za žlost se platí. Soustřed' se na to, co můžeš změnit.

Napadlo ho, že tohle mu pověděl Svarteld, ale byla to slova Ilume. Jeho babičky. Našeptávala mu je ze Slokny. Ostře ho upomínala na politickou hru, jejíž pravidla nikdy neovládá.

Podíval se na Jarladina. Na býka s bílým vousem. Oheň mu zbarvoval polovinu tváře doruda. Druhou polovinu halil stín. Jako by stál jednou nohou ve Slokně.

„Teď jsem tady,“ ozval se Rime. „Škodu lze napravit. Máme spoustu možností, můžeme...“

„Rime... Rada měla jeden jediný sen, a to zbavit se tě. A tys ten sen sám vyplnil. Je konec. Nikdy tě nevezmou zpátky. Hůl opět nese Eir. Myslel jsem si, že augurové a obyčejní ætlingové budou protestovat, ale nikdo ani nehodil kamenem. Doslechli se, žeš slíbil stolec Ravnhovu. Doslechli se, že tě ravnhovský náčelník zabil, protože jsi nesplnil svůj slib. Darkdaggar se hodně snažil, aby tě očernil. Prý ses pomátl na rozumu. V Reikaviku jsi zabil nevinné dítě. Chlapce.“

Jarladinova slova se zarývala do Rimeho mysli. Otevřela ránu plnou vzpomínek. Osada u řeky. Podle místních na osadu zaútočili nábyrn. Mrtvorození. Oni však ve sklepě našli jen zraněného medvěda. Dítě... Útlé tělíčko opřené o zeď. Zrzavé vlasy. Mrtvé oči. Vybavil si tvář chlapcova vraha, který před ním klečel. Vybalil si chuť své zuřivosti. Přesto zaváhal. A popravu za něj dokončil Svarteld. Jeho mistr, který obětoval svůj život, aby naučil Rimeho dokončit to, do čeho se pustí.

Rime uchopil Jarladina za paži. „Víš přece, že to není pravda, Jarladine! Já nikdy... nikdy bych...“

Podíval se mu do očí a pochopil.

Jestli zabil nějaké dítě, nebo ne, nehraje roli. V tom domě s ním byl tehdy jen Svarteld a ten svědčit nebude. Už ne.

Rime opět klesl na stoličku. Zapomněl na to, co sám kdysi dávno vysvětloval Hirce. Že pravda pro Radu nikdy nic neznamenal, pokud jí nebyla k užítku.

Jarladin k němu zamířil. Vyjímal se nad ním jako býk.

„Pověz mi, Rime... Kdes byl?“

Rimeho zaplavila nesmírná tíha. Jako by se ocitl v bažině plné mrtvol. A nespravedlnosti. Mysl se mu zamlžila. Jako by se opil a nic už nebylo skutečné.

Kdesi ve svém nitru věděl, že něco vykonal. Něco důležitého, co za tohle všechno stálo. Bude to znít šíleně, ale musí to říct.

„Byl jsem u ní,“ začal. „Ve světě menskrů. Našel jsem tam mrtvorozené bratry, staré jako sama Síla. Nábyrn, kteří pamatují válku. Jeden z nich je její otec. Je napůl slepá, Jarladine. Napůl menskr a napůl mrtvorozená. Dcera velitele armády ve vyhnanství. A našel jsem i jeho. Vidoucího...“

Jarladin si promnul bradu. Výmluvné gesto. Rime pochopil, co si myslí. Že se Rada nemýlila. Že Rime An-Elderin, vnuk Ilume, se opravdu pomátl na rozum. Že ho pohltilo šílenství. Že to nemá v hlavě v pořádku.

Rime k němu vzhlédl. „Existoval, Jarladine. Vidoucí skutečně existoval.“

Jarladin si založil ruce na prsou. „A cos udělal, když jsi ho potkal?“

Rime ochromeně ztuhl. „Zabil jsem ho.“

„Našels Vidoucího a zabils ho?“

Přikývl. Zíral do krbu. Plameny uhasly. Na zuhelnatělém dříví tančily rudé jiskřičky. Měl by cítit něco jiného než prázdnotu.

„Takže jsi porazil svého vlastního strašáka. Následovals ji Vidoucí-ví-kam a teď ses vrátil s domněním, že svět se mezitím nezměnil. Že žádný z tvých činů nenese následky. Jako by všichni neměli nějaké strašáky, s nimiž bojují.“

Rime se vztyčil. „Domníváš se, že si to vymyslím...“

Jarladin na něj namířil prst. „Učinil jsem všechno, co bylo v mé moci, abych tě ochránil. VŠECHNO! Měl jsi přítele u stolu Rady, a tys zmizel! Bez jediného slova! Bránil jsem tě. Já...“ Zarazil se. Naklonil hlavu na stranu. V očích se mu zračila nevěřícnost. Pohledem hledal něco, co už tam dávno nebylo: Rimeho ocas.

Tohle Rime vysvětlit nemohl. Cítil, že se mezi nimi rozevřela propast. Zastávali příliš rozdílné pozice a Rime nemohl vyhrát. Alespoň ne dnes večer.

Člen Rady zbledl a ucouvl. Jeho reakce vyvolala v Rimem děsivý pocit zadostiučinění. Náhle získal převahu. Právo vyjádřit zlost.

Přistoupil k Jarladinovi, ten se však od něj odtáhl. Pokoušel se udržet si od Rimeho odstup, jako by hovořil s ætlingem nakaženým morem. A možná že hovořil.

To já jsem plíseň. Ne ona.

Rime mu chraplavě zašeptal do ucha: „Usekl jsem si ho. Jsem bezocasý. Menskr. A ty si myslíš, že jsem to udělal, protože jsem šílený? Z trudnomyslnosti? Udělal jsem to, protože jsem musel. Mluvíš o nadcházející válce. Říše proti říši, Rada v troskách, ale co když je to ještě horší? Mohl bych ti vyprávět věci, ze kterých by ti tuhla krev v žilách, Jarladine. Říše proti říši je pouhá hra ve srovnání s tím, co přijde. Pokus se zastavit boj jednoho světa proti jinému. O to se snažím já.“

Jarladin se odvrátil. „Následuješ ji, toť vše.“ V hlase mu chyběla jistota.

„Už ne. Je to pryč. Jako všechno ostatní.“ Rime cítil, jak ho vlastní slova bolí. Nečekaná, ale vítaná bolest ho přiměla obrátit

se k členovi Rady zády. Otevřel okno a vyskočil na rám. Dřepěl tam a chvíli sbíral síly, než se otočil zpátky.

„Netušil jsem, koho tu najdu, Jarladine. Jestli přítele, nebo nepřítele. Víím ovšem, co je Darkdaggar zač. A co je schopen udělat pod tlakem. Je pravděpodobné, že tě sleduje.“

„Myslíš si, že znáš členy Rady? Ty, který jsi do Rady nikdy nezapadl?“

„Myslím si, že znám mysl vraha.“

Jarladin ukročil dozadu. Nohou zavadil o skleničku, kterou předtím upustil na podlahu. Rozdělna se na dvě poloviny, zjevně se tedy přece jen rozbila.

„Nejsi tu v bezpečí, Jarladine. Ani ty, ani tvoje rodina. V Radě máš jen pár přátel a Darkdaggar je nebezpečný muž. Možná byste měli opustit Mannfallu.“

„Nikdy.“

Rime jinou odpověď nečekal. „Tak mi alespoň slib, že se pokusíš udržet Radu ještě chvíli pohromadě.“

„Chceš, abych ji udržel pohromadě? Radu, kterou se tak urputně snažíš zničit?“

Jindy by se Rime nad takovou ironií pousmál. „Ano. Chci, abys ji udržel pohromadě. Protože teď už víím, co nastane, pokud se ti to nepodaří. A to si nepřije nikdo z nás.“

Vztyčil se v okenním rámu a připravil se ke skoku.

„Usnadnils jim to,“ ozval se za ním Jarladin. „Předtím by se nikdy neodvážili vztáhnout na tebe ruku. Báli by se povstání obyčejných ætlingů. Nebo hůř, povstání Kolkaggy. Ani jednoho už se ale bát nemusejí. Jsi pro ně mrtvý, Rime.“

„A tak to taky zůstane.“ Rime přimkl a vrhl se do chladné noci.